

Bygðin við Sundalagið

*Í Sundalagnum tann vakra bygðin liggur,
Gívrýfjall út yvir hana hyggur —
tann stilli fjörður og tann slætti bour
og Árnadalstindur so høgur*

*Tvær stórar áir renna oman har
sum tvinni ung tú kanst siggja tær —
í slöttum boi taka saman hond
síðan fylgjast tær til sjóvarstrond*

*Har söl í ósa spæla summarnátt
og tjöldur haga í har láta kátt —
unglingar spæla millum kyllingar og sátur
tað hoyrist sorgleysur látur*

Køsta-tátturinn

*Um rusk-brennistøðina, ætlanin er at leggja í Hvalvík, og
tær avleiðingar hon fær*

Kann syngjast til lagið »Nú gerast kvöldini...«

1

So tjúkkur roykur ein vakran dag
niðuryvir bygdina hongur
og ikki ein gluggi nú opnast kann
í hesar lortabygd longur,
fyrr var bert lortur á vegi og kluff,
men nú er forpestað tann heila luft.
Nú vit siga ei longur »hav ein lort«
men »Hvalvík upp í ti skort«!

2

Um bukkar hjá tær er við at verða full,
so ring bert til bukkustýrið,
men sit ikki har tá tað kemur við skund,
ti teg av henni bukkustýrin fyrr,
so grammur hann við bukkuni fer
og smilandi hana í sína heimbygd ber,
góða bukka, ver vælkominn heim
og tú ongatið bukkustýrið gloym!

3

Ein lortaprinsur í Kollafirði fyrr,
men hann er jú ikki longur,
men slektin hevur flutt seg longur norð,
eg meinti hann var gamal drongur
nú eru bæði prinsar og prinsessur við
runt um lortin standa tey lið um lið
Nú eitt dýki so fúlt er at sjá
har á »Lurtabuktini« á.

4

»Lortaktia« altíð teir hava stýrt,
tað mátti jú enda við lorti,
tey nú seg skamma ið búgva har
og ganga við grýluskorti,
so myrk tey nú verða at lita á
sum tey ið koma av feriu sunnanífrá.
Eingin ljóshærd prinsessa er at sjá
nú longur har buktini á.

5

Teir laks halda svimja í dýki væl
og sera feitur kann bliva,
hárspray ei nýtist at keypa meir,
prinsessuhárið automatiskt mann seg stíva,
men gummistývlar aftur imót
mást tú klæða tin skeiva fót.
Alt av kukki sum glinsar so bjart
tað prinsessan tekur til sín so kært.

6

Ein eyka luktsans fáa tey
og kenna væl luktin úr Svinoy,
um eftirburður er av einari kúgv
ella av einari ungmoyn.
Um kveldið tá teska hesi skitnu trøll
tey kenna so væl okkum Føroya fólk øll.
Alt sum luktar er teirra stás,
hava sett seg í óhumsku bás.

Leygardagur 12. mai 1984

7

Tungt er hjá sakleysum hvalvíkingi
ein slikan tátt at kvøða,
men hugsið tykkum til valgið í heyst
við kukki teir tykkum »øða.
Teir skumpa tó lortin mót granna so nær,
at ikki heldur verður livandi har,
og ja spýggjan í hálsinum er,
tá tú um markið til Hvalvíkar fer.

8

Í Hvalvík tú sært mangan lortaprins,
ei serliga reinur um fjesið,
aðrir duga bert at valka sær í
milliónunum úti á Nesi.
Teir flenna upp á háð siga kukki farvæl,
men teir fáa einki sum lorti dárar væl.
Alt sum stinkar havi eg frætt,
taka hvalvíkingar imóti so lætt.

9

Onkur hevur tað fyri mær grett,
at slitingin frá Hósvík man spøkja,
nú vilja teir hava hvat sum helst,
sjálvt lortin inn undir seg krøkja,
tá vórðu teir lumpaðir — nú lumpa teir seg
so tað kann man siga gongur rættan veg,
men eg unni tykkum bæði gor og gall,
ti har ikki fari eg longur á fjall.

10

Tann sakleysi laksur, tað sakleysa sil
í hesum umhvørvi skal liva,
tað fáa at vita keyparar tess,
verið tit ikki í iva,
ja, teir fáa at vita, hvar silið heldur til,
prisin í botn hann tá trýsta vil.
Tó ei hugsi eg um vinning av tí,
ti at landskassin skoytur væl uppi!

11

Óblitt var slagðið — tað er einki nýtt,
tað hava vit altíð vita,
sum æða, ið hevur í reiðrið trýtt
og burtur haðan vil flyta,
nú flyta væl burtur hampafólk flest,
sum ikki vilja hava royk og lort til gest.
Latið lortaprinsarnar búgva eftir har,
inn á gólvið ei skulu bjóða mær.

12

At norðstreymoyar tingmenn fara at fiska í heyst,
tað kann nú als ikki henda,
hvør hevur hoyrt um lort sum fiskaði best,
vit teir upp á mánan nú senda,
ja, Fredrik hann fekk skumpa lortin frá sær,
og tjúgu milliónir afturfyrir hann fær,
meðan hvalvíkingar krøkja til sín køst
og øll buktin luktar so røst.

13

Tit eydnu og gleði við køstinum fá,
tit hava jú als einki annað.
Hin klandurs gravkúgvinn hon fall jú frá
og sletan er burt má eg sanna,
við hond og fót gravi, masku um skort,
eg ynski tykkum øllum gleðiligan lort.
Trettan ørindi blivu tað til —
tykkar lukktal verða vil!

køstaflugan